

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

16 februarie 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit în următoarea componență:

Președinte – Petru Ursache,

Judecători – Petru Moraru, Ghenadie Nicolaev, Vladimir Timofti și Nadejda Toma,

juducînd fără citarea părților, recursurile ordinare prin care se solicită, casarea sentinței Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 25 februarie 2015 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 03 iunie 2015, declarate de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Djulieta Devder și de succesorul părții vătămate, Vitalie Eșanu, în cauza penală în privința lui

Nicolaescu Claudia Grigore, născută la 26 august 1967, originară s. Răspopeni, r-nul Ungheni, domiciliată mun. Chișinău, bd. Cuză-Vodă 15/1, ap. 161.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 09.07.2014 - 25.02.2015;

Instanța de apel: 23.03.2015 - 03.06.2015;

Instanța de recurs: 03.08.2015 - 16.02.2016.

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 25 februarie 2015, *pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală*, Nicolaescu Claudia a fost recunoscută vinovată și condamnată în baza art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal, la 5 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 4 ani.

În baza art. 90 Cod penal, executarea pedepsei închisorii, a fost suspendată condiționat pe perioada probațiunii de 3 ani.

Acțiunea civilă în partea prejudiciului moral a fost admisă, fiind încasată din contul inculpatei C. Nicolaescu în beneficiul succesorului părții vătămate, V. Eșanu suma 100000 lei, cu titlu de prejudiciu moral, iar în partea prejudiciului material și a cheltuielilor de judecată, acțiunea civilă a fost admisă în principiu, urmînd ca asupra cuantumului despăgubirilor să se pronunțe instanța în ordinea procedurii civile.

2. *În fapt*, prima instanță a constatat, că Nicolaescu Claudia, la 28.02.2014, aproximativ la ora 17³⁰, conducînd automobilul model „Toyota Corolla”, cu n/î K AQ 636, se deplasa pe str. Calea Ieșilor, mun. Chișinău, din direcția str. Milano spre str. 27 Martie 1989.

În timpul deplasării pe str. Calea Ieșilor, în regiunea clădirii nr. 10, apropiindu-se de trecerea neregulată pentru pietoni, nu a manifestat prudență sporită la trafic, nu a ținut cont de totalitatea factorilor ce caracterizează condițiile rutiere, ignorând cerințele pct. pct. 11 lit. f), 45 subpct. 1), 2) din Regulamentul circulației rutiere, și în rezultat a comis tamponarea pietonului C. Eșanu, care traversa regulamentar carosabilul din dreapta spre stînga relativ deplasării autoturismului în cauză.

În rezultatul accidentului rutier, pietonului C. Eșanu, conform raportului de expertiză medico-legală nr. 37/469D din 03.04.2014, i-au fost cauzate vătămări corporale grave, în rezultatul cărora, la 04.03.2014, a decedat.

3. Procurorul a contestat cu apel sentința, solicitînd casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri, prin care Claudia Nicolaescu să fie condamnată în baza art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal, la 4 ani închisoare, cu ispășirea pedepsei în penitenciar pentru femei și cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 4 ani.

În motivarea apelului, procurorul a invocat, că prima instanță la capitulul individualizării pedepsei, nu a ținut cont de prevederile art. 75 Cod penal, fiind aplicată inculpatei o pedeapsă neechitabilă în raport cu circumstanțele cauzei.

În acest sens, procurorul a specificat, că prima instanță la stabilirea pedepsei, nu a ținut cont de faptul că accidentul rutier a avut loc nemijlocit pe trecerea pentru pietoni, iar inculpata nu conștientizează pericolul pe care îl prezintă nerespectarea regulilor de circulație rutieră impuse fiecărui conducător auto, participant la trafic și consecințele ce au survenit, urmări grave, mai mult, nici nu a restituit prejudiciul cauzat familiei părții vătămate.

3.1. Succesorul părții vătămate, V. Eșanu, la fel a contestat cu apel sentința, solicitînd casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri prin care, Claudia Nicolaescu să fie condamnată în baza art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal, la o pedeapsă în limitele sancțiunii normei date, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe termenul maxim prevăzut de norma dată și cu admiterea integrală a acțiunii civile.

În susținerea cerințelor, apelantul a invocat, că prima instanță neîntemeiat a admis cererea inculpatei privind examinarea cauzei pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, iar inculpata la rîndul său, neîntemeiat a beneficiat de reducerea cu 1/3 a limitelor de pedeapsă prevăzută de art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal.

În opinia apelantului, inculpata Claudia Nicolaescu, atît în cadrul urmăririi penale cît și în cadrul cercetării judecătorești, nu a recunoscut vina integral, iar instanța nu a cercetat nici o probă.

La fel, prima instanță nu a luat în considerație că inculpata a săvîrșit o infracțiune gravă, în rezultatul căreia a decedat o persoană, mai mult, prima instanță nu i-a stabilit inculpatei o pedeapsă care ar duce la corectarea și reeducarea acesteia, nefiind în așa mod respectate cerințele prevăzute la art. 61 Cod penal.

Totodată, succesorul părții vătămate, a supus criticii și latura civilă, argumentînd că, admiterea de către prima instanță a acțiunii civile doar în partea încasării prejudiciului moral în sumă de 100000 lei, este greșită, deoarece el avînd calitatea de parte civilă, a înaintat acțiune civilă, prin care s-au înaintat și pretenții de ordin material față de inculpată, solicitîndu-se încasarea cheltuielilor pentru

acordarea asistenței juridice, iar prima instanță neîntemeiat a trecut cu vederea aceste înscrisuri, ajungând la concluzia de a admite în principiu această cerință și neîntemeiat a ajuns la concluzia de a finisa cercetarea judecătorească în absența reprezentantului companiei de asigurări care nu a dat careva explicații în instanță.

Succesorul părții vătămate, a evaluat prejudiciul moral cauzat de inculpată, în sumă de 500000 lei.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 03 iunie 2015, au fost respinse apelurile, cu menținerea sentinței fără modificări.

La adoptarea soluției date, referitor la argumentul apelantului privind corectitudinea soluționării cauzei în baza art. 364¹ alin. (1) Cod penal, instanța de apel a reținut, că în speță, inculpata C. Nicolaescu a depus o cerere în scris (f.d. 133, vol. I), în care a indicat că recunoaște săvârșirea faptei indicate în rechizitoriu, nu a solicitat administrarea de probe noi, iar judecata să se facă pe baza probelor administrate la faza de urmărire penală.

Astfel, instanța de apel a conchis, că prima instanță, ascultând opinia părților, considerând suficiente probele administrate în faza urmăririi penale pentru stabilirea faptei inculpatei, corect a admis cererea și a dispus examinarea cauzei în procedură simplificată. Din motiv că, inculpata C. Nicolaescu a recunoscut vina integral, probele administrate în faza de urmărire penală au fost preluate de prima instanță și puse la baza sentinței de condamnare, iar inculpata nu a contestat sentința.

Instanța de apel a respins argumentul succesorului părții vătămate referitor la faptul, că inculpata Claudia Nicolaescu a recunoscut vina fiind impusă de anumite împrejurări, și anume de existența înregistrărilor video și deteriorărilor de pe autoturism, produse în rezultatul accidentului rutier, mai mult, potrivit materialelor cauzei, declarațiile inculpatei din cadrul urmăririi penale și din cadrul cercetării judecătorești sunt analogice.

Afirmațiile apelantului prin care se susține că prima instanță nu a cercetat probele, instanța de apel le-a considerat neîntemeiate, deoarece toate probele administrate la faza urmăririi penale au fost puse la baza sentinței de condamnare.

Referitor la individualizarea pedepsei, instanța de apel la fel a considerat că prima instanță legal și corect a aplicat pedeapsa lui C. Nicolaescu, ținând cont de următoarele considerente.

Având în vedere prevederile art. art. 16, 61, 75 Cod penal, prima instanță la aprecierea măsurii de pedeapsă a luat în considerație aspectele săvârșirii infracțiunii, categoria de infracțiuni și gradul de pericol social al faptei săvârșite, personalitatea inculpatului, circumstanțele care atenuază sau agravează răspunderea, precum și alte circumstanțe ale cauzei.

Totodată, prin prisma prevederilor art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, prima instanță ținând cont de circumstanțele enumerate supra, corect i-a aplicat inculpatei pedeapsa închisorii, însă având în vedere *regretele ultimei, fapt care denotă conștientizarea faptelor sale prejudiciabile, recuperarea unei părți din prejudiciul cauzat, sub raportul personalității inculpatei care, potrivit caracteristicii eliberate de la locul de muncă, se caracterizează pozitiv, fiind o persoană responsabilă, este muncitoare și foarte bună mamă și bunică, care în cadrul urmăririi penale și în cadrul cercetării judecătorești și-a exprimat acordul într-o reparare benevolă a prejudiciului cauzat, mai mult, infracțiunea a fost*

săvârșită din imprudență, corect a considerat irațional ca ultima să execute pedeapsa efectiv, fiindu-i acordată astfel o șansă de integrare socială, prin suspendarea condiționată a executării pedepsei, fiindu-i stabilită o perioadă de probațiune.

Deci, argumentele procurorului în sensul că, scopul pedepsei în cazul dat nu poate fi atins fără ca inculpata să execute pedeapsa închisorii efectiv, au fost reținute ca declarative și fără suport probant.

În privința apelului declarat de succesorul părții vătămate în latura civilă, instanța de apel făcînd trimitere la prevederile art. art. 1422 alin. (1), 1423 alin. (1) Cod civil, precum și la pct. 10 al Hotărîrii Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 9 din 09.10.2006 „*Cu privire la aplicarea de către instanțele de judecată a legislației ce reglementează repararea prejudiciului moral*” prin prisma art. 219 alin. (4) Cod de procedură penală a reținut, că reieșind din faptul că infracțiunea săvârșită de C. Nicolaescu este o infracțiune gravă, săvârșită din imprudență, care a cauzat suferințe psihice succesorului părții vătămate în urma decesului fiicei sale și care sunt inestimabile, recompensa bănească este doar unul din componenții meniți să aducă satisfacție morală pentru suferințele cauzate.

Totodată, reieșind din caracterul infracțiunii săvârșite, starea financiară a inculpatei, căința sinceră, instanța de apel a ajuns la concluzia că suma de 100000 lei este echitabilă și suficientă pentru a aduce satisfacție morală pentru repararea daunei morale succesorului părții vătămate, iar suma solicitată de 500000 lei, instanța de apel a considerat-o exagerată în raport cu circumstanțele cauzei.

Mai mult, potrivit declarațiilor inculpatei în instanța de apel, aceasta a întreprins măsuri de achita recompensa morală, a trimis în două tranșe sume de bani familiei părții vătămate, din motiv că aceștia refuzau să iasă la contact cu ea, precum și orice convorbire și întîlnire cu ea.

În final, instanța de apel a conchis, că pentru repararea prejudiciului material și a cheltuielilor de asistență juridică, prima instanță corect a admis în principiu acțiunea civilă, urmînd ca asupra cuantumului despăgubirilor să se pronunțe instanța în ordinea procedurii civile, avînd în vedere că, urmează a fi atras în calitate de parte civilmente responsabilă compania de asigurări și pentru a delimita care sume se încasează de la aceasta și care de la inculpată, este necesar de a administra probe suplimentare, fapt ce ar duce la amînarea judecării cauzei, aceasta urmînd a fi examinată în termen rezonabil.

5. Procurorul, în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, a contestat cu recurs ordinar decizia instanței de apel, solicitînd casarea acesteia, cu pronunțarea unei noi hotărîri prin care, inculpatei să-i fie stabilită o pedeapsă, cu excluderea prevederilor art. 90 Cod penal.

În acest sens, procurorul a specificat, că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelul procurorului iar hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, în partea individualizării pedepsei și anume în partea aplicării prevederilor art. 90 Cod penal.

În contextul dat, recurentul a menționat că instanța de apel la adoptarea soluției de menținere a sentinței a ignorat prevederile art. art. 61, 75 Cod penal, iar infracțiunea săvârșită de inculpata C. Nicolaescu, atentează la relațiile sociale ce vizează respectarea de către conducătorii mijloacelor de transport a regulilor circulației rutiere, obligația impusă fiecărui conducător de transport care este un

mijloc de pericol sporit pentru sănătatea și viața nu numai a șoferului, dar și a altor participanți la trafic, mai mult, prin folosirea directă a mijloacelor, ca izvor de pericol sporit, la exploatarea cărora este obligatorie respectarea necondiționată și strictă a regulilor stipulate în Regulamentul circulației rutiere.

Totodată, instanța de apel a trecut cu vederea acel fapt, că accidentul rutier s-a produs pe trecerea de pietoni, iar inculpata C. Nicolaescu de la bun început a manifestat o indiferență totală față de urmările survenite, nu a conștientizat consecințele încălcării legii.

De asemenea, procurorul a invocat, că instanța de apel la compartimentul individualizării pedepsei, urma să țină cont că, consecință a acestui accident rutier a fost curmarea vieții unei persoane tinere, ori, viața și sănătatea persoanei sunt valori incomensurabile, iar familia părții vătămate și-a pierdut unica fiică.

Astfel, din motiv că în privința inculpatei C. Nicolaescu nu mai pot fi folosite alte măsuri de constrângere mai blânde, ca închisoarea, în opinia procurorului, unica metodă de reeducare și corijare, este condamnarea ultimei la o pedeapsă reală.

5.1. Succesorul părții vătămate V. Eșanu, în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală, la fel a contestat cu recurs ordinar decizia instanței de apel, solicitând casarea acesteia, cu remiterea cauzei la rejudecare în aceeași instanță de apel în alt complet de judecată, invocând motive similare celor din cererea de apel.

6. Asupra recursurilor ordinare declarate, avocatul Nicolae Marandici în numele inculpatei Claudia Nicolaescu a depus referință, solicitând inadmisibilitatea acestora cu menținerea hotărârilor contestate, deoarece recursurile înaintate nu cuprind nici un temei prevăzut în art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, iar soluțiile primei instanțe și instanței de apel sunt legale, bazate pe probe pertinente și concludente, care au fost apreciate în conformitate cu art. 101 Cod de procedură penală și care nu au fost combătute de recurenți.

7. Judecând recursurile ordinare în raport cu materialele cauzei și temeiurile invocate, Colegiul penal lărgit concluzionează, că acesta urmează a fi admise din următoarele considerente.

Potrivit art. 435 alin. (2) lit. c) Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța admite recursul, casează, parțial sau total, hotărârea atacată, rejudecă cauza și pronunță o nouă hotărâre, dacă nu se agravează situația condamnatului, sau, după caz, dispune rejudecarea de către instanța de apel, în cazul în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

În conformitate cu prevederile art. art. 414 - 417 Cod de procedură penală, instanța de apel, urma să soluționeze paralel cu starea de fapt și chestiunile de drept, inclusiv: dacă fapta întrunește elementele infracțiunii, dacă infracțiunea a fost corect calificată, dacă pedeapsa a fost individualizată și aplicată just; dacă normele de drept procesual penal, au fost corect aplicate. În cazul în care s-ar fi constatat încălcări ale prevederilor legale referitor la ele, hotărârea primei instanțe urma a fi desființată cu rejudecarea cauzei.

Din conținutul recursurilor declarate, Colegiul penal lărgit evidențiază, că autorii acestora critică hotărârile contestate sub aspectul pct. 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, care prevede, că o hotărâre a instanței de apel poate fi

supusă recursului pentru a repara eroarea de drept în cazul când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Prin criterii generale de individualizare a pedepsei se înțeleg cerințele (regulile) stabilite de lege, de care este obligată să se conducă instanța de judecată la aplicarea fiecărei pedepse, pentru fiecare persoană vinovată în parte.

Legea penală acordă instanței de judecată o posibilitate largă de aplicare în practică a principiului individualizării răspunderii penale și a pedepsei penale, ținând cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care agravează sau atenuază răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

În speța de referință, Colegiul penal lărgit susține că obiect al contestării hotărârilor judecătorești, atât în instanța de apel cât și în instanța de recurs, a constituit revocarea prevederilor art. 90 Cod penal.

Suspendarea condiționată este o măsură de individualizare a executării pedepsei stabilită de către instanța de judecată prin hotărâre de condamnare de a se suspenda pe o anumită perioadă de timp executarea pedepsei aplicate, dacă sunt îndeplinite anumite condiții.

Deși la prima vedere, în circumstanțele cauzei sunt întrunite condițiile necesare pentru a fi invocată instituția suspendării condiționate a executării pedepsei, pentru acordarea suspendării executării pedepsei se mai cere ca instanța de judecată să aprecieze că scopul pedepsei poate fi atins fără executarea acesteia.

În cazul infracțiunilor săvârșite din imprudență, aprecierea conduitei persoanei vinovate depinde de atitudinea sa față de fapta săvârșită, față de victimă ori de partea vătămată, de compasiunea ce o manifestă în privința ultimilor, cărora, deși neintenționat, însă li s-au produs daune materiale și în special, morale.

Din materialele cauzei, Colegiul penal lărgit reiterează că, accidentul rutier s-a produs pe trecerea de pietoni, iar drept consecință a acestui accident a decedat o persoană, ori, instanțele de fond la capitolul individualizării pedepsei, urmau să efectueze o analiză completă și minuțioasă a tuturor circumstanțelor cauzei.

Relevante în sensul vizat sunt argumentele acuzatorului de stat care a indicat în recursul declarat, că inculpata a manifestat de la bun început indiferență totală față de urmările survenite, nu a conștientizat consecințele încălcării legii, iar în astfel de împrejurări nu se va atinge scopul pedepsei penale consfințit în dispoziția art. 61 Cod penal.

Stările de fapt, dar și circumstanțele în care a fost săvârșită infracțiunea incriminată inculpatei, pun în vizorul Colegiului penal lărgit incorectitudinea aplicării unei pedepse non-privative de libertate.

Aceasta deoarece inculpata a săvârșit o infracțiune gravă, care atentează la valoarea primordială protejată de legea penală – viața și sănătatea persoanei.

În prezenta cauză, instanța de recurs, găsește întemeiate motivele recursurilor declarate și constată că, concluzia instanțelor inferioare, precum că, corijarea inculpatei este posibilă prin aplicarea prevederii art. 90 Cod penal - suspendarea condiționată a executării pedepsei, a fost una greșită, neîntemeiată și din aceste considerente o va exclude, nefiind considerat faptul că, prin această soluție se înrăutățește situația inculpatei.

Ca agravare a situației condamnatului se subînțeleg situațiile de schimbare a soluției din achitare în condamnare, de încadrare juridică la o infracțiune mai gravă, sau un alt aliniat nou, literă, de înlocuire a sancțiunii cum ar fi a măsurii educative în pedeapsă prevăzută de sancțiune, din amendă în închisoare, prin mărirea cuantumului aceleiași pedepse ori adăugarea la pedeapsa principală a pedepsei complementare, de aplicarea unor măsuri de siguranță la care nu fusese inițial condamnat, de reținere în recurs a stării de recidivă, a concursului de infracțiuni în loc de infracțiune continuată; situații de învinuire care esențial, după circumstanțele reale, diferă de cea de la început ori orice altă modificare a învinuirii (imputarea altor acțiuni în locul celor imputate anterior, imputarea infracțiunii care diferă de cea imputată după obiectul atentat, caracterul faptei și acțiunii), care afectează dreptul inculpatului la apărare.

Distinct de cele enunțate supra, Colegiul penal lărgit mai conchide, că în afară de greșita aplicare a prevederilor art. 90 Cod penal, instanțele de fond greșit au aplicat și prevederile art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, care în consecință s-a soldat cu stabilirea în privința inculpatei a unei pedepse care depășește limitele stipulate în dispoziția articolului vizat supra.

Astfel, sancțiunea art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal, prevede pedeapsa închisorii de la 3 la 7 ani cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de pînă la 4 ani, iar raportată la prevederile art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, pedeapsa închisorii capătă modificarea limitelor care nu poate depăși minimul de 2 ani și maximul de 4 ani și 8 luni.

Deci, circumstanțele descrise impun concluzia Colegiului penal lărgit despre greșita aplicare în privința inculpatei Claudia Nicolaescu a pedepsei închisorii - 5 ani, care prin prisma prevederilor art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, urmează a fi redusă pînă la limita maximă de 4 ani și 8 luni.

În ce privesc pretențiile din recursul ordinar declarat de succesorul părții vătămate Vitalie Eșanu, referitor la acțiunea civilă, Colegiul penal lărgit le consideră neîntemeiate din următoarele considerente.

Motivele referitoare la latura civilă, nu au tangență cu temeiurile prevăzute la alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, relevante fiind în acest sens explicațiile pct. 13 din Hotărîrea Plenului Curții Supreme de Justiție a R. Moldova din 30 octombrie 2009, nr. 9 „Cu privire la judecarea recursului ordinar în cauza penală”, din care rezultă că, „*În materia despăgubirilor, materiale sau morale, nu există temei de casare care să îngăduie instanței de recurs să reaprecieze cuantumul acțiunii civile. Ca atare, în recurs nu se poate solicita reactualizarea despăgubirilor cuvenite, stabilite de instanța de fond*”.

Instanța de apel corect a menținut soluția primei instanțe care a admis în principiu acțiunea civilă, referitor la cheltuielile de asistență juridică și prejudiciul material, urmînd ca asupra cuantumului despăgubirilor să se pronunțe instanța în ordinea procedurii civile, avînd în vedere că urmează a fi atras în calitate de parte civilmente responsabilă compania de asigurări și pentru a delimita care sume se încasează de la aceasta și care de la inculpată este necesar de a administra probe suplimentare, fapt ce ar duce la amînarea judecării cauzei.

Avînd în vedere considerentele enunțate, Colegiul lărgit conchide, că recursurile declarate de procuror și de succesorul părții vătămate Vitalie Eșanu

urmează a fi admise, cu casarea parțială a hotărîrilor contestate, în partea stabilirii pedepsei.

8. În conformitate cu art. art. 434, 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit,

D E C I D E :

Admite recursurile ordinare declarate de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Djulieta Devder și de succesorul părții vătămate, Vitalie Eșanu, casează parțial sentința Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 25 februarie 2015 și decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 03 iunie 2015, în latura stabilirii pedepsei, în cauza penală în privința lui *Nicolaescu Claudia Grigore*, rejudecă cauza și pronunță o nouă hotărîre, prin care:

Nicolaescu Claudia Grigore se consideră condamnată în baza art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal și i se stabilește pedeapsa 4 ani 8 luni închisoare, cu executarea în penitenciar de tip deschis pentru femei, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 4 ani.

Termenul de executare a pedepsei lui *Nicolaescu Claudia Grigore* se calculează din momentul reținerii acesteia.

În rest, celelalte dispoziții ale hotărîrilor atacate se mențin.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 17 martie 2016.

Președinte

Petru Ursache

Judecătorii

Petru Moraru

Ghenadie Nicolaev

Vladimir Timofti

Nadejda Toma